

„Otec Cassidy a další kněží ve škole o tom mluví docela často,“ řekl Artie. „Ale já nechápu, jak to můžou doopravdy vědět.“

„No, tak to si vyřeš s nimi, jestli po tom toužíš,“ odpověděl Ham. „Pokud tady rovnou neumrzeme.“

I když oba chlapci pocházeli z Edinburghu, většinu roku trávili ve Stonyhurst, internátní škole v Lancashiru vedené jezuitskými kněžími. Měli už tam dávno být, kdyby se během divoké prosincové bouřky nezhroutila střecha jižního křídla a nevyžadovala opravy, kvůli kterým se jim prodloužily vánoční prázdniny.

„Tak se hýbej,“ navrhl Artie, „To tě zahřeje. A měj oči na stopkách.“

„Na stopkách? A proč jako?“

„Takže rozhodně kvůli duchům. Kdyby se nám podařilo zahlédnout ducha, tak bychom měli důkaz, že něco potom je, ne?“

Ham se otrásl. „Poslouchej, jestli narazíme na ducha, můžeš se ho zeptat na všechno, co tě trápí ohledně dění na druhém břehu, co tam mají na svačinu a podobně. Co se mě týče – já poběžím pryč stejně rychle jako zajíc s ocasem v plamenech.“

„Přece bys mě nenechal samotného s duchem, nebo jo?“

„Ale jo,“ odpověděl Ham příkře. „To není to samé, jako když jsem ti pomohl v té rvačce s pouličními prodavači. Pochybuju, že bys mohl praštit ducha.“

„No, to, že jim nemůžeme ublížit, ale logicky znamená, že oni nám taky neublíží.“

„To nemá s logikou nic společného,“ prohlásil pevně Ham. „Lidi před duchy utíkají už po celá stálí a já tuhle tradici rozhodně přerušovat nehodlám.“

Artie si podrážděně odfrkl a pokračoval v chůzi.

Ham chvíli váhal a potom se vydal za ním. „Samozřejmě by to bylo úplně něco jiného, kdyby šlo o hodně malého ducha, třeba jako ten mrňavý teriér, co umřel minulý týden.“

„Cože – to myslíš Greyfriarského Bobbyho?“ zeptal se Artie. „Toho psa, který tady spával?“

Malinký teriér byl známý po celém Edinburghu a o jeho nedávném odchodu psaly všechny noviny.

„Přesně tak,“ přikývl Ham. „Za posledních čtrnáct let se nehnul od hrobu svého páníčka. Třeba tady jeho duch ještě pořád straší.“ Rozhlédl se kolem, jako by čekal, že duch malého pejska vyletí rovnou ze země.

„Nemyslíš spíš, že když mu jeho páníček tak moc chyběl, tak spěchal za ním do nebe, než aby se dál poflakoval tady kolem?“ namítl Artie.

V tom okamžiku Ham stiskl jeho paži. Artie viděl, jak se oči jeho kamaráda rozšiřují děsem, a když pohlédl na místo, kam směřoval Hamův pohled, i jeho tep zrychlil.

